

מסורת הש"ס

(א) ת"כ אחרי פ"ה א"א, (ב) ע"ל דף י' ממחז כח, (ג) (יומא סג.) ת"כ שם פרש"י ה"ח, (ד) ממחז מנח; (ס) פסחים סא, לעיל צא.

(ז) ד"ה ור"א.

שינויי נוסחאות

[א] עולה מחוסרת (כתח"י). וכן להלן בכל המקומות: [ב] גיר' קרנן להלן ואשם מצורע שיש בהן פסול. ע"י רש"י. וע"י ט"ה"ק מנ"כ פ"ז: [ג] ל"ל בזבגו (ש"ס): ג"י כתב"י שאני מוציא. ונד"ו רפ"ב יבול לא אוציא ולפניו חוקן עפ"י סה"י. והלא חזק כס': [ח] לשמו הא מני ר"א הוא כ"ל פסול והשאר נמחק (ש"ס). ובג"י רש"י. וק"ס ללין שבהם שט"מ קאי על ג"י ד"ו דלמא שס לעולם לשמו. אבל הגירסא דפ"י שנו אי"ס בלא הגרסא: [ו] ל"ל בר ליא. וכן להלן ובש"י (ש"ס): [ז] ואשם נזיר ואשם מצורע ונסוב וכו' ולא ידענא מאי תלמודא אמר רבינא מאי טעמא לא ידעת שור וכו'. לל"ל (ש"ס) ובג"י (בבבא): [ח] מקום ונאי קושיא דלמא ה"י כדאמרינא אמר ר"י בר יצחק משום וכו' (כתח"י) (ש"ס). ק"ל מקום ואילו חטאת וכו' את אמאי תרמייה דלמא ה"י ודכארות בקמייהא אמר ר"י בר' (ש"ס). וע"י רש"י דמשמע גזירה הכל כל השקלא וטריא דלעיל ובמאי עסקינן וכו'. וכו"ה כג"ל: [ט] לוי דתני לוי (ש"ס): [י] מיתב מעיקרא נמחק (ש"ס): [יא] עולה המחוסרת לל"ל (ב"ש): [יב] מחייב ואפילו אשם לא בעי רביינא דהא וכו' לל"ל (ש"ס): [יג] ל"ל ובמתיב (ש"ס): [יד] ל"ל רשכותבו (ש"ס). [והג"י ושלמו שגא רש"י לשלול חלמא כג"ל]: [טו] אלא הכי קא משני (ב"ב"ש): [טז] ואשמעיה (ש"ס): [כח]: [ומיתב באשמות נמחק]: [יז] ל"ל דאמ"ג (ב"ש): [יח] ל"ל בעיקריה (ש"ס): ג"ל בעיקריה שבו עדיין קאי (בה"ז מקורבן האחר): [יט] כתיב טקף וקשיא לי אכתי למאי איצטריך לרביי משור וכשב תהוי נמי עיקריה מעליא את רבינן בפי' השוחט (דף קט ע"א) מלא יביאנא לעשרת פסח חטאת שלא לשמו: [ב] דבור זה מקומו להלן אחר ד"ה יבול (ב"ב): [בא] הגירסא כמת"י ללפניו, וכן גירסת שמי"י (ש"ס בד' וילגא נפל ט"ס מנ"ש לא ברס) וי"ש וכו"י גו. והל"ק וכו' כתבו דל"ל יבול שאני מרבה לא גרס הכא. יע"ש בדבריהם. ח"ל ספר ד' דוד, לפי דגדניו רש"י מנומנמנס כר"י א"י להל"ק קמא. הנה תבי' אחר שמיעט רובע ורבע וכל וכו' דמני לעיל בתמתיקין. אחר או אוליאת את אלו ולא אוליאת פרת חטאת ושעיר השמטה. ח"ל לה' וכו'. או אוליאת אלו שאני מיתחין לה' ולא אוליאת עולה ומחוסר זמן גבוהא. וחטאת בין גבוה בין כגבוליו כו'. ח"ל לפני משכן ה' וכו'. או יבול שאני עולה עולה מחוסר זמן צבעלים ואשם נזיר ואשם מצורע כו'. והך כתייבתא היינו ח"ש הראשון שגזירה. והנה בכל הספרים הישנים היה נדפס בגמרא יבול לא אוציא עולה עולה מחוסר זמן גבוהא. כמו שהוא בחז"כ. ומה שדפס יבול שאני מרבה, הוא עפ"י גהת הדפוס ג"ו. ולפי זה דברי רש"י הם תמוהים. וארץ לומר שהיה הגירסא לפני רש"י יבול שאני מוציא, וכשב רש"י טענות הוא דהכי רישא דכתייבתא דלעיל הוא אוליאת את אלו ולא אוליאת פרת חטאת ושעיר דלמא אלו ארץ ח"ל וכו'. ויבול דברייתא נמי הוא מנולא. ומכאן רש"י עוד ראהו מנולא דגרסי' ולא אוציא. אוליאת דלפי האמת הם מנולאים. וכשב עוד רש"י דגמלת היה ראו לגרוס כמיו. אש"י שהענין

הכל אחר או גרסינן לא אוליאת או יבול שאני מרבה. אולם שהגרסנין שזי כך לפי שסביר דסיפא דכתייבתא דלעיל הוא, והך כתייבתא דלעיל מרבה, וא"כ יצדק כאן הלשון יבול שאני מרבה, לכן שכן גירסת המנ"י. כן נראה דעת כה"י. אולם הדברים תמוהים, דפשיטא דלי אשפר לגרוס יבול שאני מנולא, ובאמת א"י מרבה אומם, דהא מיעט אומם באמת. לכן נ"י דוחאי נוסחא היטה נכונה יבול לא אוציא, ולרץ להוית דגדניו רש"י יבול שאני מרבה לא גרסינן דרישא [דההיא] דלעיל היא, וא"כ יצדק יותר בטעם יבול לא אוציא. אולם הגרסנין דסביר דכתייבתא דלעיל היא הגיהו יבול שאני מרבה. דכיון דסיפא דלעיל הוא, יצדק הלשון יבול שאני מרבה. וכן כתב במנ"י. ופיתר הכו דף ל"ז ע"ג כתב בענין אחר, ומה שכתבתי נראה יותר נכון.

עכ"ל ס' י' דוד: [בב] דההיא דלעיל (כתח"י וש"ס) [בג] מכלן ועד קס"ד לתא כתייב: [בד] ל"ל וגרסי' (ש"ס): [בה] ג"י ש"מ וי"ש מוציא. וע"י א"ז ד' [בז] בתלמוד אחרונה (כ"י) [בז] היא יבול דל"ל (כ"ס וכתב ב"ר) [בח] ל"ל משור (כתח"י וד"י):

[בט] כאן הס"ד ומת"י ואילו (שמי"י וצ"י): [ל] בבעלים הם ושייחיה לל"ל (ב"ש): [לא] קאמר לה (ב"ש): [לב] ל"ל דלא ילפי' (ש"ס): [לג] דשמעינן (כ"י): [לד] חייב בששחטן שלא (כ"י): [לה] ל"ל אלא דרי' (ש"ס): [לו] ל"ל בדבוחתה (ב"ש): [לז] עוד לבעלים לשם כל"ל (והגר"ם): [לח] ל"ל במצורע (בבבא):

פרת חטאת פרק ארבעה עשר זבחים

פסח צשאר ימוס השנה אינו כשר לשמו. דתנן ס שחטו קודם חלות פסול שנאמר בין הערבים: **שלמים הוא**. ואין זה אלא לשמו: **לימא מסייע ליה**. לרב חלקיה: **יכול שאני מנולא**. מאל פתח שלא יתחייב בחוק על עולת א מחוסר זמן צבעלים כגון של יולדת ומצורע הואיל ואינה ראויה לצב לפנים למזותה:

ואשם נזיר ואשם מצורע. שיש בה פסול ולקמיה מפרש ואילו מאי פסולה: **שור מ"מ נו'**. דמנ"י למימר **אשר ישחט במתנה או אשר ישחט מחוק למתנה** ואל פתח וגו' **ואלא ידענא דשור או כבז או עז הוא: ואילו חטאת ש"יריה**. ולא רבייה לחיובא: **אי נימא צומנו**. ולשמו: **מאי איריא אשם**. דרבייה חטאת נמי מחייב ב דלא בעי רביינא ואפילו אשם דהא חזי כפנים: **אלא שלא צומנו**. רבייה לחיובא כחשם: **אי נאשם אשם אחי**. חי"ב. והא אינו כשר ליקרב ומתני' ג [ק"י]: תנא פטור ואי משום דרמיא לשלא לשמו צפני' הא מחוסר עקי' וכולהו מודו צו אלא לאו שלא לשמו רבי לחיובא בחוק כרב חלקיה אלמא דבר שאינו כשר לשמו צפנים כשר לשלא לשמו ומחייב עליה שלא לשמו בחוק: **ה"ג לעולם צומנו ושלא לשמו**. א"נ **ה"ג לעולם צומנו**. ותו לא. וממילא אשלא לשמו דאוקינמא קאי. ושכתבו ד צספרים ולשמו ה מפרש טועה כתבו ולפוס ריהטא משום דפרכינן לעיל **אי נימא צומנו מאי איריא כו'** וקא בעי לגנויי לעולם צומנו ולשמו ודקא קשיא לך אי הכי חטאת נמי אין ה"ג ומתא אשם והוא הדין לחטאת ולא מילתא היא דא"כ ר"א מאי צני הכא מכדי ר"א לענין שלא לשמו אקשיה צפ"ק ו (לעיל י). צפסול אשם שלא לשמו כחטאת אבל לענין לשמו מאי עיקר ומאי טפל איכא תרוייהו כמיצי להכשיר צפנים וחיוצ בחוק. ותו ל"ל

לרביי להאי משור וכבז ועז הרי כשר ליקרב וכמזותו צפנים הוא שחטו בחוק. אלא ז קא משני לעולם צומנו ושלא לשמו ואינטריך לרבייה משום דשלא לשמו פסול הוא: **ור"א היא**. דמקיש אשם לחטאת דמיפסיל בשלא לשמו צפנים כחטמות ח דלפיה מחייב עלה בחוק אש"ג ט דעקר מנייה שם אשם אחתי מאי הוה מעייל ליה לפנים הוה כשר למישחמיה סתמא וכשר לשם אשם ועולה א לשם חובה דמשום דיצוריה לא מיעקר שמה מנייה וכל כמה דלא שחמיה ליה בעיקרה י קאי סתמא לשמו הלכך כי שחט ליה ראי לפנים לשמו היה. וה"ה דלחטאת שלא לשמו נמי חייב אלא תנא טפל ואשמעינן אש"ג דכה"ג פסול צפנים מחייב עליה בחוק וה"ה לעיקר דמ"ש סוף סוף תרוייהו פסילי שלא לשמן ובת"כ יא [אחרי פיט] קמני בה כדהיא שלא לשמו וע"כ מוקי לה כר"א דאילו לרבנן לא אינטריך ליה לרביי דהא כי האי גוונא מתקבלת צפנים היא יב: **פ"ט**. קייעתא לרב חלקיה ומיוצבתא דרב הונא: **גנופה** יג. כגון חוך שמונה ללידתה: **יכול שאני מרבה** יד. גרס הכא דרישא יז דלעיל היא. ובתורת כהנים יט [שם פרש"י] הכי מניא לה אוליאת את אלו שאני מיוחדין לשם ולא אוליאת עולה מחוסרת זמן גבוהא וחטאת בין גבוהא כו' והגרסנין יז שינו את הלשון וגרסינן יח הכא יכול שאני מרבה יח את כו' לפי שהציאות בלימודא יח אחריתא וסביר דסיפא דההיא דלעיל היא יח: **יכול שאני מרבה**. משום יח מ"מ אף עולה מחוסר זמן וכו': **וחטאת בין גנופה בין צבעלים**. כגון של נזיר ומצורע שלא מלאו ימייהם יח: **יבול אשם נזיר ומצורע מחוסר זמן צבעלים** יט שיידיה ולא רבייה לפטורא שמע מינה ס"ל דחייב: **ובמאי אי נימא בלשמו אשם נמי ניפטריה**. דהא לא חזי: **אלא שלא לשמו**. הלכך חטאת פטור דלא חזי לפנים ואשם חייב דחזי לפנים ואף על גב דאין ראיא לשמו והיינו כרב חלקיה ודלא כרב הונא: **ה"ג הא מני ר"א היא כו'** ולא גרסינן לעולם בלשמו: **הא מני ר"א היא**. כלומר דאי בשלא לשמו היא כדקאמרת הלכך חטאת פטור דלא חזי צפנים לא בלשמו ולא בשלא לשמו דמחוסר זמן הוא ואשם נמי פטור דלא חזי לפנים לשמו במחוסר זמן ולא לשלא לשמו דר"א קאמר יא דפסיל כחשם שלא לשמו והאי דשייחיה לאשם לאו דס"ל דחייב אלא כיון דחד טעמא הוא משום דתרוייהו פסולין שלא לשמו צפנים הוא תנא עיקר חטאת דפטור וכ"ש טפל אשם והאי כ"ש מגמוס ודוחקיה דרב הונא דלאוקמיה כר"א משום סיפא דעל כרחיך כרבי אליעזר מיתוקמא דכפרישנא לעיל א ועוד משום דלרבנן לא יב ילפינן אשם מחטאת ליכא למימר תנא האי והוא הדין להאי ואף על גב דלרבנן נמי קאמר דפטור דאין כך דבר שאינו כשר לשמו. וכשר שלא לשמו לא מני לאוקומא כרבנן דא"כ נשמעינן אשם דפטור דנשמעינן יג בה מרתי וכ"ש חטאת: **פ"ט דכי אסא רב דימי כו'** **ואילו חטאת שיירא ובמאי כו'**. כדאוציבתא יד בקמייתא: **ומאי קושא**. לסיועה לרב חלקיה דלמא ה"ג כדאמרין דצומנו קאי כדאוקמא בקמייתא לעיל ור"א היא: **אמר ר"נ בר יצחק**. לא מני לאוקומי להא צומנו משום דרב דימי קשיא ליה דתני (ליה) בר ליואי אדחני לוי שחטן מחוסר זמן צבעלים פסולין ובחוק נמי נפטר: **ומשני ליה רב דימי**. הא דתני חייב יח שלא לשמו והא דתני פסולין ודכוותיה בחוק פטור בשחטן לשמו ומדקשיא ליה דתני לוי אכזר ליואי ש"מ שמיע ליה לרב דימי דמתני' דבר ליואי נמי במחוסר זמן וקאמר חייב ואע"ג דאינו ראיא לשמו צפנים ראיא לשלא לשמו וסייעתא לרב חלקיה: **רב אשי רמי מסני'**. דקתני לשמו פטור אצרייתא קמייתא דתינא לעיל חייב: **ומשני מסני' לשמו וצרייתא שלא לשמו**. כרב חלקיה: **נימא סהוי סיוצפיה דרב הונא**. מדכי יח אתא רב דימי כדאמרן דליכא לאוקומא צומנו מדקשיא ליה תני לוי אדחני בר ליואי: **הכא במאי עסקינן**. דמחוסר זמן חייב בשלא לשמו: **כגון שהפריש שני אשמוס לאחריו**. אשם יאכזר האחד יתכפר צבני ושחט אחד מהם בחוק קודם זמנו לשם עולה דהאי כיון דסופו לרעייה קאי דאשם שפירו צבליו רועה דמיו לקיץ המזבח שהיא עולה חזי לדוכמיה יח צפנים אי שחט לגופיה לעולה:

קטו.

פסח בשאר ימות השנה שלמים הוא. פי' צקונטרס ואין זה אלא לשמו משמע שרואה לומר דכיון דשלמים הוא כששחטנו לשם שלמים היינו לשמו וא"מ והלא כששחטנו לשם עולה או לשם זבח אחר היו נמי שלמים כדאמר' צפ"ק ו (לעיל ח): לכל דשחטי ליה שלמים ליהוי וי"ל דמ"מ כיון דשלמים הוא הרי הוא כשר לשמו ושלא לשמו כגון לשם שלמים ולשם זבח אחר:

מחוסר זמן בבע"ים. אעולה קוקא קאי ולא אלאין: **או שהיו בני שתי שנים ושחטן פסולין**. הך כרייתא איתא צפ' התכלת (מנחות מח): והכא והתם קתני פסולין ועוד תניא התם כחדך כרייתא פסולין ותעובר נורתן וילאו לצית השריפה ותימה דנחמורה צפ' אלו קדשים דף יט: תניא אשם צן שנה והציאו צם שמים צן שמים והציאו צן שנה כשרים ולא עלו א לשם צעלים לשם חובה ר"ש אומר כל עמלן אינן קדושים וי"ל דכאן לשמו כאן שלא לשמו כדמשני הכא ומיזיו קשה דא"כ קשיא לרב הונא הא איכא האי דפסול לשמו וכשר שלא לשמו ועוד דאי בשלא לשמו מיייר כחמורה ל"ל למיתמי ולא עלו לשם חובה הא אפילו כמזותו אח נמי דכיון דשלא לשמו הוא אין עולה לשם חובה:

עולת מחוסר זמן בבעלים אשם י נזיר ואשם מצורע יב (מנין ונסוב להו תלמודא לחיובא ולא ידענא מאי היא) מאי תלמודא אמר רבינא שור מכל מקום כשב מכל מקום עז מכל מקום יג הא מאי רומיא כדאמרת אמר ר"ג יד משום [דרמי] דתנא דבי ר' ליואי טז ארתני לוי יז באשם נזיר ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן כשיריון ולא עלו לבעלים לשום חובה שחטן מחוסר זמן בבעלים או שהיו בני שתי שנים ושחטן פסולין ומשני רב דימי לא קשיא כאן לשמו כאן שלא לשמו רבי אשי רמי מתני' אברייא ומשני כאן לשמו וכאן שלא לשמו לימא תיהוי תיובתיה דרב הונא אמר לך רב הונא הכא במאי עסקינן כגון שהפריש שתי אשמות לאחריות דחד מינייהו מעיקרא י עולה היא

לרביי להאי משור וכבז ועז הרי כשר ליקרב וכמזותו צפנים הוא שחטו בחוק. אלא ז קא משני לעולם צומנו ושלא לשמו ואינטריך לרבייה משום דשלא לשמו פסול הוא: **ור"א היא**. דמקיש אשם לחטאת דמיפסיל בשלא לשמו צפנים כחטמות ח דלפיה מחייב עלה בחוק אש"ג ט דעקר מנייה שם אשם אחתי מאי הוה מעייל ליה לפנים הוה כשר למישחמיה סתמא וכשר לשם אשם ועולה א לשם חובה דמשום דיצוריה לא מיעקר שמה מנייה וכל כמה דלא שחמיה ליה בעיקרה י קאי סתמא לשמו הלכך כי שחט ליה ראי לפנים לשמו היה. וה"ה דלחטאת שלא לשמו נמי חייב אלא תנא טפל ואשמעינן אש"ג דכה"ג פסול צפנים מחייב עליה בחוק וה"ה לעיקר דמ"ש סוף סוף תרוייהו פסילי שלא לשמן ובת"כ יא [אחרי פיט] קמני בה כדהיא שלא לשמו וע"כ מוקי לה כר"א דאילו לרבנן לא אינטריך ליה לרביי דהא כי האי גוונא מתקבלת צפנים היא יב: **פ"ט**. קייעתא לרב חלקיה ומיוצבתא דרב הונא: **גנופה** יג. כגון חוך שמונה ללידתה: **יכול שאני מרבה** יד. גרס הכא דרישא יז דלעיל היא. ובתורת כהנים יט [שם פרש"י] הכי מניא לה אוליאת את אלו שאני מיוחדין לשם ולא אוליאת עולה מחוסרת זמן גבוהא וחטאת בין גבוהא כו' והגרסנין יז שינו את הלשון וגרסינן יח הכא יכול שאני מרבה יח את כו' לפי שהציאות בלימודא יח אחריתא וסביר דסיפא דההיא דלעיל היא יח: **יכול שאני מרבה**. משום יח מ"מ אף עולה מחוסר זמן וכו': **וחטאת בין גנופה בין צבעלים**. כגון של נזיר ומצורע שלא מלאו ימייהם יח: **יבול אשם נזיר ומצורע מחוסר זמן צבעלים** יט שיידיה ולא רבייה לפטורא שמע מינה ס"ל דחייב: **ובמאי אי נימא בלשמו אשם נמי ניפטריה**. דהא לא חזי: **אלא שלא לשמו**. הלכך חטאת פטור דלא חזי לפנים ואשם חייב דחזי לפנים ואף על גב דאין ראיא לשמו והיינו כרב חלקיה ודלא כרב הונא: **ה"ג הא מני ר"א היא כו'** ולא גרסינן לעולם בלשמו: **הא מני ר"א היא**. כלומר דאי בשלא לשמו היא כדקאמרת הלכך חטאת פטור דלא חזי צפנים לא בלשמו ולא בשלא לשמו דמחוסר זמן הוא ואשם נמי פטור דלא חזי לפנים לשמו במחוסר זמן ולא לשלא לשמו דר"א קאמר יא דפסיל כחשם שלא לשמו והאי דשייחיה לאשם לאו דס"ל דחייב אלא כיון דחד טעמא הוא משום דתרוייהו פסולין שלא לשמו צפנים הוא תנא עיקר חטאת דפטור וכ"ש טפל אשם והאי כ"ש מגמוס ודוחקיה דרב הונא דלאוקמיה כר"א משום סיפא דעל כרחיך כרבי אליעזר מיתוקמא דכפרישנא לעיל א ועוד משום דלרבנן לא יב ילפינן אשם מחטאת ליכא למימר תנא האי והוא הדין להאי ואף על גב דלרבנן נמי קאמר דפטור דאין כך דבר שאינו כשר לשמו. וכשר שלא לשמו לא מני לאוקומא כרבנן דא"כ נשמעינן אשם דפטור דנשמעינן יג בה מרתי וכ"ש חטאת: **פ"ט דכי אסא רב דימי כו'** **ואילו חטאת שיירא ובמאי כו'**. כדאוציבתא יד בקמייתא: **ומאי קושא**. לסיועה לרב חלקיה דלמא ה"ג כדאמרין דצומנו קאי כדאוקמא בקמייתא לעיל ור"א היא: **אמר ר"נ בר יצחק**. לא מני לאוקומי להא צומנו משום דרב דימי קשיא ליה דתני (ליה) בר ליואי אדחני לוי שחטן מחוסר זמן צבעלים פסולין ובחוק נמי נפטר: **ומשני ליה רב דימי**. הא דתני חייב יח שלא לשמו והא דתני פסולין ודכוותיה בחוק פטור בששחטן לשמו ומדקשיא ליה דתני לוי אכזר ליואי ש"מ שמיע ליה לרב דימי דמתני' דבר ליואי נמי במחוסר זמן וקאמר חייב ואע"ג דאינו ראיא לשמו צפנים ראיא לשלא לשמו וסייעתא לרב חלקיה: **רב אשי רמי מסני'**. דקתני לשמו פטור אצרייתא קמייתא דתינא לעיל חייב: **ומשני מסני' לשמו וצרייתא שלא לשמו**. כרב חלקיה: **נימא סהוי סיוצפיה דרב הונא**. מדכי יח אתא רב דימי כדאמרן דליכא לאוקומא צומנו מדקשיא ליה תני לוי אדחני בר ליואי: **הכא במאי עסקינן**. דמחוסר זמן חייב בשלא לשמו: **כגון שהפריש שני אשמוס לאחריו**. אשם יאכזר האחד יתכפר צבני ושחט אחד מהם בחוק קודם זמנו לשם עולה דהאי כיון דסופו לרעייה קאי דאשם שפירו צבליו רועה דמיו לקיץ המזבח שהיא עולה חזי לדוכמיה יח צפנים אי שחט לגופיה לעולה:

כדרב

הכל אחר או גרסינן לא אוליאת או יבול שאני מרבה. אולם שהגרסנין שזי כך לפי שסביר דסיפא דכתייבתא דלעיל הוא, והך כתייבתא דלעיל מרבה, וא"כ יצדק כאן הלשון יבול שאני מרבה, לכן שכן גירסת המנ"י. כן נראה דעת כה"י. אולם הדברים תמוהים, דפשיטא דלי אשפר לגרוס יבול שאני מנולא, ובאמת א"י מרבה אומם, דהא מיעט אומם באמת. לכן נ"י דוחאי נוסחא היטה נכונה יבול לא אוציא, ולרץ להוית דגדניו רש"י יבול שאני מרבה לא גרסינן דרישא [דההיא] דלעיל היא, וא"כ יצדק יותר בטעם יבול לא אוציא. אולם הגרסנין דסביר דכתייבתא דלעיל היא הגיהו יבול שאני מרבה. דכיון דסיפא דלעיל הוא, יצדק הלשון יבול שאני מרבה. וכן כתב במנ"י. ופיתר הכו דף ל"ז ע"ג כתב בענין אחר, ומה שכתבתי נראה יותר נכון.

עכ"ל ס' י' דוד: [בב] דההיא דלעיל (כתח"י וש"ס) [בג] מכלן ועד קס"ד לתא כתייב: [בד] ל"ל וגרסי' (ש"ס): [בה] ג"י ש"מ וי"ש מוציא. וע"י א"ז ד' [בז] בתלמוד אחרונה (כ"י) [בז] היא יבול דל"ל (כ"ס וכתב ב"ר) [בח] ל"ל משור (כתח"י וד"י):

[בט] כאן הס"ד ומת"י ואילו (שמי"י וצ"י): [ל] בבעלים הם ושייחיה לל"ל (ב"ש): [לא] קאמר לה (ב"ש): [לב] ל"ל דלא ילפי' (ש"ס): [לג] דשמעינן (כ"י): [לד] חייב בששחטן שלא (כ"י): [לה] ל"ל אלא דרי' (ש"ס): [לו] ל"ל בדבוחתה (ב"ש): [לז] עוד לבעלים לשם כל"ל (והגר"ם): [לח] ל"ל במצורע (בבבא):

עין משפט נר מצוה

כא א מיי' פטין מהל' פסח"מ הלכה יא:
כב ב מיי' שם הל' כ:

תורה אור השלם

- איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במזבחה או אשר ישחט מחוק למזבחה:
- ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן ליהודא לפני משכן יְהוָה דם יִחָשֵׁב לְאִישׁ הַהוּא דם שֹׁפֵךְ וַתְּבָרַת הָאִישׁ וַהּהוּא מִקְרֵב עִמּוֹ:

ירקא יו, ד

הנהגות הב"ח

(א) גבי א"ר נתמן ב"י משום: (ב) רש"י ד"ה ה"ג לעולם וכו' ולשמו מספר טעות כמנו: (ג) ד"ה ור"א היא וכו' ועולה לבעלים לשם חובה: (ד) ד"ה מ"ש וכו' בקמייתא הס"ד ואח"כ מ"ה הא אמאי כו' ומאי קושאן, וכו' כדאוקמא בקושיותא לעיל:

מוסף רש"י

שחטן מחוסר זמן בבעלים. קודם שיכלו כשעת ימי פסיתמן, דלכן אשם אלא כמיר טמא (מנחות מח):